

Arrest

nr. 114 269 van 22 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Sikh van etnische origine te zijn. U verklaart tot uw vertrek naar België steeds te hebben gewoond in de Afghaanse hoofdstad Kabul. Eerst woonde u samen met uw ouders, P. S. K. (...) en S. K. K. (...) (O.V. xxxxxxx), en uw minderjarige broer, G. S. (...) in een huis in de wijk Karte Parwan. De laatste vier jaar woonde u met hen in de gurdwara van Karte Parwan. In Afghanistan woonde u steeds in hetzelfde huis als uw ouders.

Uw familie en u werden in Kabul door moslims uitgescholden omwille van jullie origine en geloof.

Wanneer jullie nog in het huis in Karte Parwan verbleven, werd er bij jullie ingebroken en werd jullie geld en taskara's (identiteitsdocumenten) gestolen.

Toen u negen à tien jaar was, werd u met een hete lepel op uw bovenarm verbrand door twee moslimjongens.

Ongeveer vijf jaar geleden was u met uw moeder in de Shur bazar. Uw moeder was in een winkel, u bleef er alleen achter. Er kwamen jongens naar u die u sloegen en probeerden mee te nemen naar een verlaten plaats. U riep om hulp en werd geholpen door Sikh mannen die in de buurt waren.

Uit schrik dat er jullie iets zou overkomen, bleven uw moeder en u meestal in de gurdwara. Zes à zeven maanden voor uw vertrek werd uw vader op straat in de buurt van de ziarat waar Sikhs kaarsen laten branden, beroofd en dreigde men ermee zijn baard af te knippen.

Uw ouders besloten samen met u en uw broer Afghanistan te verlaten. U was toen nog minderjarig. Op 9 december 2010 dienden uw ouders een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 23 november 2012 werd in het kader van hun asielaanvraag besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan gehecht worden aan hun verklaringen omtrent hun verblijf in Afghanistan. Ook werden hun verklaarde problemen ongeloofwaardig geacht. Op 29 april 2013 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw ouders hebben nagelaten om vervolgens een cassatieberoep in te dienen.

Op 24 juni 2013 diende u zelf een asielaanvraag in. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden mishandeld en verkracht door moslims omwille van uw Sikh origine en geloof. U stelt dat meisjes in Afghanistan niet naar school kunnen gaan en dat ze er geen toekomst hebben.

U legt volgende documenten neer: een brief van het OCMW van Zwijndrecht dd. 12.06.2013, uw Afgaans paspoort, de taskara van uw vader, het militair boekje van uw vader en uw rapport.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verklaart in Afghanistan steeds in hetzelfde huis te hebben gewoond als uw ouders (CGVS, p. 4).

Echter, in het kader van de asielaanvraag van uw ouders werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan gehecht worden aan hun verklaringen omtrent hun verblijf in Afghanistan. Op 29 april 2013 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw ouders hebben vervolgens nagelaten om een cassatieberoep in te leiden. Bijgevolg staat de beoordeling van de asielaanvraag van uw ouders vast.

Aangezien u verklaart steeds samen met uw ouders in Kabul te hebben gewoond, doet bovenstaande vaststelling omtrent de herkomstfraude van uw ouders reeds op fundamentele wijze afbreuk aan uw verklaringen betreffende uw herkomst.

Verdere bevestiging van de ongeloofwaardigheid van jullie verklaarde herkomst wordt gevonden in onderstaande vaststellingen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u verschillende foutieve verklaringen aflegt betreffende de Afgaanse munteenheid. Zo stelt u dat er enkel muntstukken van 1 en 2 Afghani zijn en dat er biljetten bestaan van 5, 10, 20, 50, 100, 500 en 1000 Afghani (CGVS, p. 4). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat in 2005 de bankbiljetten van zowel 1, als 2, als 5 Afghani vervangen werden door muntstukken. Bijgevolg is uw verklaring als zou 5 Afghani nog steeds een bankbiljet zijn (CGVS, p. 4), niet correct. Bovendien stelt u dat de Afgaanse munten een zilverachtige kleur hebben (CGVS, p. 5), terwijl uit onze informatie blijkt dat de drie Afgaanse munten elk een andere kleur hebben (zie administratief dossier).

Ook moet worden vastgesteld dat u de Afgaanse kalender niet kunt hanteren. Zo stelt u terecht dat het begin van het nieuwe jaar in Afghanistan newroz genoemd wordt, doch stelt u eerst dat het ongeveer in november valt om vervolgens te stellen dat het vermoedelijk in maart valt (CGVS, p. 6). Wanneer u nadien wordt gevraagd in welke Afgaanse maand maart of newroz valt, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6). Wanneer u twee voorbeelden wordt gegeven van maanden volgens de Afgaanse kalender - met name Hamal en Sunbula - en u gevraagd wordt om andere maanden die in de Afgaanse kalender gebruikt worden te benoemen, kunt u enkel Saur opgeven (CGVS, p. 6). Gevraagd in welke seizoenen de maanden Hamal en Saur vallen, stelt u dat deze respectievelijk in de winter en in de zomer vallen (CGVS, p. 6). Echter, Hamal en Saur zijn twee opeenvolgende Afgaanse maanden en 1 Hamal begint op 21 maart, het begin van de lente (zie administratief dossier). Ook kunt u niet vertellen in welke maand, noch in welk jaar volgens de Afgaanse kalender u Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 12). Bovendien kunt u buiten newroz geen enkele andere feestdag van Afghanistan opsommen (CGVS, p. 6 & 7).

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u 15 jaar in Afghanistan zou hebben gewoond, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de Afghaanse munteenheid en de kalender die in Afghanistan gebruikt wordt.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u zeer vaag blijft wanneer u gevraagd wordt naar de ligging of de nabije omgeving van verschillende plaatsen in Kabul waarvan u verklaart er te zijn geweest.

Zo kunt u geen enkele straatnaam opnoemen van straten die rond uw huis in Karte Parwan of rond de gurdwara in Karte Parwan liggen (CGVS, p. 3 & 4). Ook kunt u geen straten of gebouwen noemen die tussen deze twee plaatsen liggen (CGVS, p. 3). U weet enkel dat er daar winkels waren (CGVS, p. 3). Nochtans heeft u tot uw 15de levensjaar steeds op één van deze twee plaatsen gewoond.

Ook blijft u zeer vaag wanneer gevraagd wordt naar wat u ziet onderweg van de gurdwara naar Shur Bazar. Meer bepaald stelt u dat u er voedingswinkels, een apotheek, bussen en gebouwen zag (CGVS, p. 8). Aangezien u verklaart verschillende keren naar Shur Bazar te zijn gereden per taxi en dat deze rit ongeveer 50 à 60 minuten duurde (CGVS, p. 8 & 15), kan van u verwacht worden dat u hieromtrent preciezer kunt zijn.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u zeer vaak het antwoord schuldig moest blijven wanneer gevraagd werd naar verschillende concrete plaatsen en bezienswaardigheden in de hoofdstad (zie administratief dossier). Zo stelt u ooit te hebben gehoord van het bekende park Baghe Babur, maar kunt u dit niet situeren (CGVS, p. 8). U verklaart enkel dat het op een uur rijden van Karte Parwan ligt (CGVS, p. 8). Kohe Ali Abad, de berg aan de voet van de wijk Karte Parwan, is u totaal onbekend (CGVS, p. 8 & 19). Van de wijk Shir Pur die vlakbij Karte Parwan ligt, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p. 8). Eveneens moet worden opgemerkt dat u niets kunt vertellen over het vernielde Darul Aman paleis. U heeft deze naam nog nooit gehoord en u herkent het paleis ook niet wanneer u er een foto van wordt getoond (CGVS, p. 8-9). Eveneens heeft u nog nooit gehoord van de Kabul rivier die doorheen Afghanistan en ook door de hoofdstad Kabul stroomt (CGVS, p. 17). Tevens is Bibi Mahro, de heuvel in de stad die uitzicht biedt op Kabul, u onbekend (CGVS, p. 17). Ook weet u niet dat er een zoo in Kabul is (CGVS, p. 17). Eveneens weet u niet dat er een militaire basis in Kabul is (CGVS, p. 18). Nochtans is er een grote militaire basis aan de luchthaven van Kabul. Ook het voormalige fort Qala-i Biland dat in de buurt van de gurdwara ligt, kent u niet (CGVS, p. 18). Tevens kunt u niet vertellen wat er in Shari Now, een groot park, te zien is (CGVS, p. 19). Ook wanneer u gevraagd werd naar bekende gebouwen of grote straten in Kabul, moest u telkens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8 & 17). Eveneens kunt u geen enkele naam geven van een school in Kabul (CGVS, p. 5).

Bovendien moet worden vastgesteld dat uw verklaringen niet altijd overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. U stelt dat het park Baghe Bala ongeveer 1 uur van Karte Parwan verwijderd ligt (CGVS, p. 8). Doch, dit park ligt in Karte Parwan, niet ver van de gurdwara. Ook verklaart u dat er een universiteit in Kabul is, maar dat deze ver van de gurdwara en niet in Karte Parwan ligt (CGVS, p. 17). Echter, er zijn verscheidene universiteitsfaculteiten nabij de wijk Karte Parwan (zie administratiedossier).

Uit dit alles dient te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aangaande uw verklaarde herkomst.

Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoefde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat

de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of de regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het Commissariaat-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw land van herkomst of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Wat betreft het door u neergelegde Afgaans paspoort dat u van de Afgaanse ambassade in Brussel heeft ontvangen, dient te worden opgemerkt dat u stelt dat men u er vragen heeft gesteld over uw geboortedatum en -plaats, en dat u een document van 1 pagina recto verso diende in te vullen waar gevraagd werd naar de geboortedatum en -plaats van uw ouders, hun namen en de namen van uw grootouders (CGVS, p. 11). Doch, uit niets blijkt of, hoe en in welke mate men er uw recent verblijf in Afghanistan gecontroleerd heeft. Daarenboven heeft u enkel uw oranje kaart en een document dat uw ouders hadden gekregen nadat hun asielaanvraag werd geweigerd, getoond aan de ambassade (CGVS, p. 11 & 15). Bijgevolg heeft u bij de ambassade geen enkel document neergelegd waaruit uw herkomst blijkt. Hoe dan ook bevat dit paspoort geen informatie betreffende uw beweerd verblijf in Afghanistan, zodat het onmogelijk de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake kan herstellen. De taskara en het militair boekje van uw vader dateren van 1990

. Bijgevolg kunnen deze documenten evenmin het verklaarde verblijf van u en uw familie in de laatste jaren voorafgaand aan jullie beweerd vertrek uit Afghanistan in december 2010 aantonen.

De brief van het OCMW van Zwijndrecht dd. 12.06.2013 stelt dat uw familie en u onderwijs volgden in België en dat jullie Nederlands hebben geleerd. Ook wordt in de brief vermeld dat u een asielaanvraag zal indienen en dat jullie terug mochten toegewezen worden aan het OCMW van Zwijndrecht. Echter, de brief bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

Uw rapport toont louter aan dat u in België naar school gaat en dat u er uw uiterste best doet. Doch het bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van “de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de “algemene” motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt

vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 51/4, § 3 en 52, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden acht en het is de Raad ook niet duidelijk hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij procedures voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, de taal wordt gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 van ditzelfde artikel is gekozen of bepaald. Verzoekende partij heeft verklaard geen bijstand te verzoeken van een tolk en het Nederlands te kiezen als taal van onderzoek van haar asielaanvraag (administratief dossier, stuk 9). Daar zowel bij de procedure bij het Commissariaat-generaal als bij de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het Nederlands is gebruikt, ziet de Raad niet in op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan ten slotte evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt daar artikel 77 een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met inachtneming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien duidt ook hier verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze deze bepaling door de commissaris-generaal werd geschonden. Door het niet verduidelijken van de wijze waarop deze artikelen werden geschonden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich bij het indienen van haar asielaanvraag in hooforde steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste asielaanvraag van haar ouders. De Raad wijst erop dat bij de eerste asielaanvraag van de ouders van verzoekende partij werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun verklaringen omtrent hun verblijf in Afghanistan. Deze beslissing werd bevestigd bij arresten nr. 102 012 en nr. 102 013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 april 2013, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat geen beroep bij de Raad van State werd ingesteld tegen desbetreffende beslissingen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat zij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op de middelen voor zover deze betrekking hebben op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.5. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift een theoretische uiteenzetting geeft omtrent de verdeling van de bewijslast en over de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een asielzoeker en stelt dat het op basis van deze uiteenzetting duidelijk is dat verwerende partij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat de verklaringen van verzoekende partij ongeloofwaardig zouden zijn, wijst de Raad erop dat het geven van een loutere theoretische uiteenzetting niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van voormeld Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft. Verder merkt de Raad op dat verwerende partij in haar beslissing op uitvoerige wijze uiteenzet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de herkomst van verzoekende partij. Het loutere betoog dat verwerende partij op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot deze conclusie is gekomen, zonder het aanvoeren van enig concreet argument, volstaat geenszins om de verschillende motieven, die geleid hebben tot het voormelde besluit, in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.6.1. Aangaande de verschillende vaststellingen van verwerende partij die de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partij en haar ouders verklaarde herkomst bevestigen, stelt verzoekende partij dat deze te wijten zijn aan de transcriptie van haar verklaringen door verwerende partij in het gehoorverslag. De geschreven weergave in het gehoorverslag bevat immers nooit de letterlijke verklaringen van een asielzoeker, maar verloopt daarentegen steeds via een tolk. Verder meent verzoekende partij dat het interview niet in objectieve omstandigheden werd afgenomen en dat er sprake was van een zekere vooringenomenheid van het Commissariaat-generaal. Zij houdt voor dat haar verklaringen door verwerende partij geïnterpreteerd werden als zijnde tegenstrijdig, terwijl ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is, en dit met als enige bedoeling haar geloofwaardigheid te ondergraven. Verzoekende partij acht het onredelijk dat beslist wordt tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas omwille van enkele kleine details die niet zouden overeenkomen. Ten slotte onderstreept verzoekende partij dat zij steeds de waarheid heeft verteld.

2.2.6.2. Waar verzoekende partij betoogt dat het gehoorverslag nooit de letterlijke verklaringen van een asielzoeker bevat, maar steeds via een tolk verloopt, stelt de Raad vast dat de gehoortaal het Nederlands betrof en dat het gehoorverslag in het Nederlands werd opgesteld (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 27/07/2013, p. 1). Verzoekende partij kan dan ook niet volhouden dat de door verwerende partij gedane vaststellingen die de ongeloofwaardigheid van haar herkomst bevestigen te wijten zouden zijn aan de vertaling van haar verklaringen naar een andere taal.

In verband met het argument van verzoekende partij dat er sprake is van een zekere vooringenomenheid in hoofde van verwerende partij daar deze haar verklaringen interpreteert als zijnde tegenstrijdig, terwijl ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is, wijst de Raad er vooreerst op dat de motivering van de bestreden beslissing niet berust op tegenstrijdigheden, maar wel

op de vaststelling dat tijdens de asielaanvraag van haar ouders reeds werd vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan hun herkomst uit Afghanistan en op de vaststelling dat deze ongeloofwaardigheid bevestigd wordt door de eigen verklaringen van verzoekende partij, meer bepaald door de foutieve verklaringen van verzoekende partij betreffende de Afghaanse munteenheid, door de vaststelling dat verzoekende partij de Afghaanse kalender niet kan hanteren, door de vage verklaringen van verzoekende partij omtrent de ligging of de nabije omgeving van verschillende plaatsen in Kabul waarvan zij verklaart er te zijn geweest, de gebrekkige kennis van verzoekende partij over verschillende concrete plaatsen en bezienswaardigheden in de hoofdstad en ten slotte de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij niet altijd overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Het betoog dat voor de vastgestelde tegenstrijdigheden ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is, mist dan ook feitelijke grondslag. Dat er sprake is van een zekere vooringenomenheid in hoofde van verwerende partij en dat zij enkel op zoek zou zijn gegaan naar elementen om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze hard kan maken. Deze stelling kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

Verder is de Raad van oordeel dat het geenszins gaat om "kleine details". Van verzoekende partij, die beweert vijftien jaar in Afghanistan te hebben gewoond, mag immers verwacht worden dat zij op de hoogte is van de Afghaanse munteenheid en de kalender die in Afghanistan gebruikt wordt. Tevens is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij zeer vaag blijft omtrent de ligging of de nabije omgeving van verschillende plaatsen in Kabul waarvan zij verklaart er te zijn geweest, dat zij een dermate gebrekkige kennis heeft over verschillende concrete plaatsen en bezienswaardigheden in Kabul en dat zij foutieve verklaringen aflegt in verband met de wijk Karte Parwan, waar zij de laatste vier jaar met haar ouders gewoond heeft.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij er niet mee akkoord gaat dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing eenzijdig focust op "*dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden*" zonder dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij ook maar enige aandacht gehad heeft voor de gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoekende partij over de kern van haar asielrelaas, wijst de Raad erop dat door verwerende partij op uitgebreide wijze gemotiveerd werd waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde herkomst uit Afghanistan. Daar verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit Afghanistan kan er evenmin geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat zich zou hebben afgespeeld tijdens de laatste jaren van haar verblijf in Afghanistan.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij in de mate van het mogelijke bewijsstukken aangebracht heeft om haar verklaringen in het kader van haar asielrelaas te ondersteunen, waardoor zij de op haar rustende bewijslast vervuld heeft, en dat de overweging van verwerende partij dat verzoekende partij ongeloofwaardig zou zijn wegens een gebrek aan bewijsstukken getuigt van een schending van de motiveringsplicht, merkt de Raad op dat verzoekende partij nergens in de bestreden beslissing een gebrek aan bewijsstukken wordt verweten, zodat voormelde uitleg niet ter zake doet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op gronde van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoekende partij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Gezien haar ongeloofwaardige verklaringen over haar afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over haar feitelijke herkomst, verhindert verzoekende partij zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële en wezenlijke aspecten met betrekking tot haar profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet zij aldus niet aan de op haar rustende medewerkingsplicht. Door het feit dat verzoekende partij geen reëel zicht biedt op haar nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert zij de Belgische overheden immers haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een

kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 24 juli 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT